

Skjøndt dette nu maaste ikke er saa overmaade vigtigt, tror jeg dog, at det er rigtigt, saameget mere som man ikke har saadanne „almindelige Regler“ med Hensyn til Erstatning for Eiendomsafftaelse til det Offentlige. Man har Regler for enkelte meget omfattende Tilfælde, f. Ex. for Afftaelse af Eiendomme til Jernbaner, til Betanlæg osv., men nogen almindelig Regel har man, som sagt, ikke. Hvis den høitærede Justitsminister altsaa ikke har Noget mod disse Ændringsforslag at erindre, skal jeg tillade mig at anbefale dem til Bedtagelse. Mit Forslag til § 88 er fremkaldt ved de Uttringer, der faldt her ved første Behandling, om den Tid, da Loven burde træde i Kraft. Det synes jo, som om denne Lov vil udkomme hurtigere, end man oprindeligt havde tænkt sig, og der er derfor ikke Anledning til at sætte en saa lang Frist for Lovens Skrafttræden, som Lovforslaget har gjort. Paa den anden Side maa jeg efter de Undersøgelser, der ere anstillede, dog antage, at der kunde være nogen Banstæthed ved at bestemme en fast Frist, da der dog er Et og Andet, der skal forberedes. Derfor kan jeg ikke Andet end bifalde, hvad den høitærede Minister udtalte ved første Behandling, nemlig at man hellere kunde gøre Lovens Skrafttræden afhængig af, at der er forløbet en vis Tid fra den Dag, da det Numer af Lovtidsenden, i hvilket Loven kundgjøres, udkommer, thi saastaar det i Ministerens Magt at udsætte Dptagelsen i Lovtidsenden saalænge, som det er nødvendigt. Dette er Meningen med mit tredje Forslag. Mit Forslag under Nr. 4 er paa en Maade en nødvendig Følge af Forslaget under Nr. 3, idet man ellers vilde komme til at gjentage de samme Ord, men det gaar ikke ud paa at forandre den Tanke, at der skal gives en Maanedes Frist med Hensyn til tidligere approberede Byggeplaner. Skulde den høitærede Justitsminister iøvrigt have Noget imod disse Forslag under Nr. 3 og 4, er jeg meget villig til at saa Henseende at rette mig efter hans Dnsse.

B. Christensen: Jeg har ønsket at udtale et Par Ord om en Gjenstand, med Hensyn til hvilken jeg virkelig er i nogen

Uvisshed om, hvorvidt den korrekt hører ind under den foreliggende Lov, men som jeg dog tror, at det efter Forholdets Natur og navnlig af Hensyn til de siebtikkelige Tilstande har nogen praktisk Betydning at berøre. Det vil erindres, at Lovforslagets § 1 angiver med Bestemthed det Gebet, for hvilket Loven skal gjælde, og at dernæst § 2 udtaler, hvorledes der skal forholdes med de ubebyggede Dele af Byens Terrain. Nu er det jo velbekjendt for Alle, hvor megen Bevægelse der er i denne Tid for at skaffe Arbejderboliger, hvor megen Trang man antager, at der er til saadanne Boliger, og hvor meget man ad privat Vej søger saa betimeligt som muligt at afhjælpe denne Trang. Det har imidlertid vist sig — saaledes forekommer det idetmindste mig —, at man her i Kjøbenhavn er paa samme Afvei som i andre store Stæder, navnlig i Paris, nemlig at man ligesom trænger Arbejderbefolkningen bort til Udkanterne eller Uderfiderne af Byen, ja, endog saa udenfor den, og dette har man jo ogsaa gjort ved de forskjellige iøvrigt meget fortjenstfulde Anlæg af Arbejderboliger, der ere foretagne af Legeföreningen, af det Classenske Fideikommiss, af et af vore Medlemmer, der har opført Boliger ligeoverfor de Classenske, og af Andre. Jeg tror, som sagt, at det er en Afvei, man der er kommen ind paa, og jeg mener, at det ligefrem er imod den hele Befolknings velforstaede Interesse, naar Kommunerne ikke gjøre sig Umage for at skaffe Arbejderne ikke blot sunde og taalelige, men ogsaa nogenlunde bekvemt og hensigtsmæssigt beliggende Bopæle. Jeg finder derfor, at der i enhver Bygningslov og altsaa ogsaa i den foreliggende burde indeholdes Bestemmelser, der kunde foranledige de vedkommende Kommunalbestyrelser til ikke at lade det ubebyggede Terrain ved Byerne bebygge, forinden der var udsøgt hensigtsmæssige Byggepladser for Arbejderbefolkningen. Navnlige er det min Mening, at dette for Tiden, hvor man med Rette tænker paa at skaffe Luft i Hjertet af Byerne, naar der der findes Kvarterer, der ere til Skam og Skade for Byerne, turde have dobbelt Krav paa Opmærksomhed, og jeg vil derfor spørge den meget ærede Minister, om han ikke enten nu eller ved en